

Minneapolis 1888 și rolul legii

Luni, 30 ianuarie 2006

A.Graham Maxwell

"Legea este o expresie a principiilor lui Dumnezeu. Când o primim în Hristos, ea devine principiul nostru. Ea ne ridică deasupra dorințelor firești, a tendințelor și ispitelor care duc la păcat. Multă pace au cei ce iubesc legea Ta (nu cei care o păzesc de frică să nu fie distruși) și nimic nu îi tulbură (nu îi face să se poticnească, explică ea). În nelegiuire nu există pace; cei răi sunt în conflict cu Dumnezeu, dar cei ce primesc neprihănirea legii sunt în armonie cu cerul. Îndurarea și adevărul s-au întâlnit, neprihănirea și pacea se îmbrățișează."

Ellen White a scris și expediat din Australia acest material la Review and Herald. V-ați fi așteptat să fie publicat imediat, ca sfinții să-l poată citi. Dar nu a fost publicat. Nu a apărut timp de 56 de ani. A fost publicat în Review abia în 1952. Mai târziu, în 1957, a apărut în Selected Messages 234-235. Ne-am fi așteptat ca el să aibă un rol dominant în discuțiile despre neprihănirea lui Hristos. De ce oare nu a fost folosit acum o sută de ani? Pur și simplu nu se potrivea cu înțelegerea unei neprihăniri prin credință preocupată mai mult de asigurarea statutului juridic al păcătosului, care se bazează pe o înțelegere greșită a rolului legii și pe o înțelegere greșită a ceea ce face Dumnezeu celor care nu vor să-L iubească și să-L creadă. El nu spune: "Ori Mă iubești, ori te distrug," ci "Iubește-Mă, altfel te las să pleci, iar tu vei muri, iar Eu voi plânge, așa cum L-am lăsat pe Fiul Meu să plece, și a murit."

Acest lucru produce dragoste autentică și încredere, o redefinire a soliei mântuirii: "Dumnezeu va salva și vindeca pe toți cei care au încredere în El."

Dar chiar înainte de 1896, Ellen G. White a scris extensiv despre înțelegerea planului de mântuire care se deosebea de neprihănirea prin credință tradițională, preocupată mai mult de stabilirea poziției noastre juridice. Chiar pe 20 ianuarie 1890, ea a publicat în Signs of the Times ceea ce eu cred că este cea mai clară explicație a scopului pentru care a venit Hristos. Ca să fie publicat în ianuarie 1890, articolul a trebuit să fie scris în 1889, deoarece, așa cum știți, este nevoie de ceva timp pentru trimiterea și pregătirea materialelor pentru tipărire. Aceste idei au fost concepute și redactate în timpul și imediat după sesiunea de la Minneapolis. În acest articol din 20 ianuarie 1890, ea descrie scopul misiunii lui Hristos aici pe pământ ca fiind acela de a "descoperi adevărul despre caracterul lui Dumnezeu, ca oamenii să fie din nou una cu El, în dragoste și încredere, ca El să-i poată vindeca."

Ce este și mai important, știți că acest manuscris magnific nici măcar nu a fost inclus în miile de pagini din colecția The Ellen G. White 1888 Materials? Și nici nu a fost republicat vreodată, din 20 ianuarie 1890, cu o singură excepție, într-un număr din Insight, când era redactor Donald Yost. Lui îi plăcea această imagine despre Dumnezeu. Nu veți găsi acest manuscris nici în volumele de Signs republicate. Aș vrea să avem timp să-l putem citi în întregime. Este magnific. Doar câteva paragrafe.

Articolul începe cu o trecere în revistă a încercărilor lui Satana de a întoarce universul și lumea noastră împotriva lui Dumnezeu, prezentând greșit caracterul Său și zugrăvind pe Dumnezeu ca nefiind de încredere. Ea continuă să arate că și cei ce se numeau poporul lui Dumnezeu, cei ce trebuiau să fie reprezentanții și evangheliștii lui Dumnezeu, erau atât de amăgiți de eforturile lui Satana, încât și ei reprezentau greșit caracterul lui Dumnezeu. Ea spune:

"Chiar printre ei, legea lui Iehova fusese îngropată sub obligații nefolositoare și tradiții, iar Dumnezeu era reprezentat (de proprii Lui reprezentanți!) ca sever, pretențios, răzbunător și arbitrar." Ați auzit recent cum este Dumnezeu reprezentat ca fiind arbitrar? Ați auzit cum sabbatul este numit un semn arbitrar al ascultării? Îmi este greu să fiu pus în situația de a repeta aceste triste neînțelegeri. Dumnezeu era descris de cineva ca bucurându-Se de suferințele făpturilor Sale, când este nevoit să-i pedepsească. Dacă lui Dumnezeu îi face plăcere, de ce să nu ne facă și nouă? Am niște cunoștințe care abia așteaptă ziua când cei care le-au făcut rău vor primi "ceea ce merită." Nu, ei nu numesc aceasta răzbunare, căci știu că este rău, ei spun, "nu, nu vreau răzbunare, tot ce vreau este dreptate." Vreau și eu să știu care este diferența.

"Trăsăturile de caracter care aparțineau chiar lui Satana, fuseseră făcute să pară că aparțin caracterului lui Dumnezeu. Astfel, Isus a venit să-i învețe pe oameni despre Tatăl, să-L prezinte corect în fața copiilor căzuți de pe pământ. Nici îngerii nu puteau reprezenta corect caracterul lui Dumnezeu, dar Hristos, care era întruparea vie a lui Dumnezeu, nu putea să rateze îndeplinirea misiunii. Singura cale prin care El putea să-i facă și să-i mențină pe oameni drepti (uneori numite în latină îndreptățire și sfințire, dar mie îmi plac aceste cuvinte simple, pe care le folosea și Isus) era să devină vizibil și familiar pentru ochii lor. Hristos a slăvit caracterul lui Dumnezeu, acordându-i slava și meritul pentru realizarea întregii Sale misiuni pe pământ, aceea de a-i face pe oameni drepti prin descoperirea lui Dumnezeu. În Hristos a fost desfășurată în fața oamenilor grația părintească și perfecțiunea fără egal a Tatălui. În rugăciunea dinaintea răstignirii, El declara: Le-am făcut cunoscut Numele Tău, am proslăvit Numele Tău și am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o."

Care a fost lucrarea Sa? Pentru mulți dintre noi a fost aceea de a plăti pedeapsa pentru călcarea legii, astfel ca statutul nostru juridic să fie rezolvat. Această concepție se bazează pe o înțelegere greșită a rolului legii. Dumnezeu, plin de bunătate, a răspuns nevoii noastre, fiind singura cale de a comunica cu noi, și ne-a înconjurat cu porunci și orânduiri, ne-a motivat cu răsplătiri și pedepse, oferindu-ne tot ce ne trebuia, dar El nu dorea așa ceva.

"Când scopul misiunii lui Hristos - descoperirea lui Dumnezeu în fața lumii - a fost realizat, Fiul lui Dumnezeu a anunțat că misiunea Lui s-a sfârșit, că a fost făcut cunoscut omului caracterul Tatălui" (ST 20 ianuarie 1890).

De ce nu a fost folosit acest articol? Insistența lui asupra caracterului lui Dumnezeu nu este văzută de mulți a fi relevantă pentru rolul legii din Galateni 3. Nu este considerată relevantă pentru neprihănirea prin credință. Pentru mine, nimic nu poate fi mai relevant. Totul depinde de felul în care înțelegem ce fel de persoană este Dumnezeu nostru. Fie că alegem sau nu să avem încredere în El, dacă înțelegem planul de mântuire astfel: Dumnezeu poate și va vindeca și mântui pe toți aceia care au încredere în El, nimic nu poate fi mai relevant, nimic nu poate fi mai important decât adevărul despre caracterul și guvernarea Dumnezeului nostru. Dumnezeu a fost acuzat ca fiind nedemn de încrederea noastră. Dacă diavolul are dreptate, nu mai există nici o bază pentru încredere, deci nu există vindecare sau mântuire. Adevărul final este adevărul despre Dumnezeul nostru.

Din nefericire, noi suntem încă preocupați de probleme juridice, soluții juridice, de aceea nu am socotit importante aceste materiale magnifice, scrise chiar în mijlocul atmosferei discuțiilor de la Minneapolis în jurul rolului legii din Galateni. Scopul legii este acela al unei măsuri de urgență care să ne păstreze, să ne protejeze, până când vom ajunge să-L cunoaștem pe Dumnezeu, să avem încredere în El și să începem să facem bine deoarece este bine, în sensul cel mai profund al libertății.